20.11.2019 г. / 10:51:37

Вяра

КРАЯТ НА ЕРЕТИЦИТЕ, НОВОСТИЛЦИТЕ И СТЪЛБОВЕТЕ НА "ПРАВОСЛАВНИЯ" ИКУМЕНИЗЪМ

Онези, които променяли малко или много Апостолското и Светоотеческото предание, които са разпространявали ереси и неправославни учения сред християните, изобщо всички, които с дело или слово не следвали преданията на светите Апостоли и светите Отци – а такива е имало през всички времена – **те винаги бивали наказвани от Божественото правосъдие и завършвали живота си в тежки мъчения. Нерядко тяхната страшна кончина Божият промисъл откривал, за назидание на мнозина**.

Наистина, краят на земния живот много често е решаващ за вечната участ на човека. Затова светата Църква ни учи да молим Бога да ни удостои с християнска кончина.

Каква е обаче кончината на неразкаяните грешници? По свидетелството на Свещеното Писание – страшна *(Пс. 33:22, слав.)*. Независимо дали са се смятали за християни и са се числели по име към Христовата Православна Църква. *„Защото Бог не гледа на лице” (Рим. 2:11)*, а на дела.

Каква е кончината на водачите на ереси?

Кончината на Арий

Кончината на Арий (256-336).

„Арий излязъл от царския палат с голяма гордост, окръжен от царски сановници, които били от неговата ерес, и от множество оръженосци, и вървял към църквата. Когато се приближил до мястото, наричано „тържище на Константин", където стоял мраморен стълб с изображение на царя, на-паднал го страх от гризящата го съвест, и от страха му дошла телесна нужда, и той потърсил скрито място. Недалеч от там се случило да има градско отходно място, в което той като влязъл, **бил поразен от внезапна люта болка във вътреш-ностите си, и се пукнал по средата, както и Юда, и всичките му вътрешности излезли отзад, и така окаяно издъхнал, изпускайки горчиво душата си. А онези, които стоели вън и го чакали да излезе, като видели, че дълго не излиза, влезли при него и го намерили да лежи**

мъртъв в кал и кръв. И веднага се разбрало по целия град за тази люта и неочаквана смърт на еретика Арий, и еретиците твърде много се посрамили, а православните се радвали, задето Христос, истинският Бог, е Отмъстител на Своя враг и хулител”. (1)

* * *

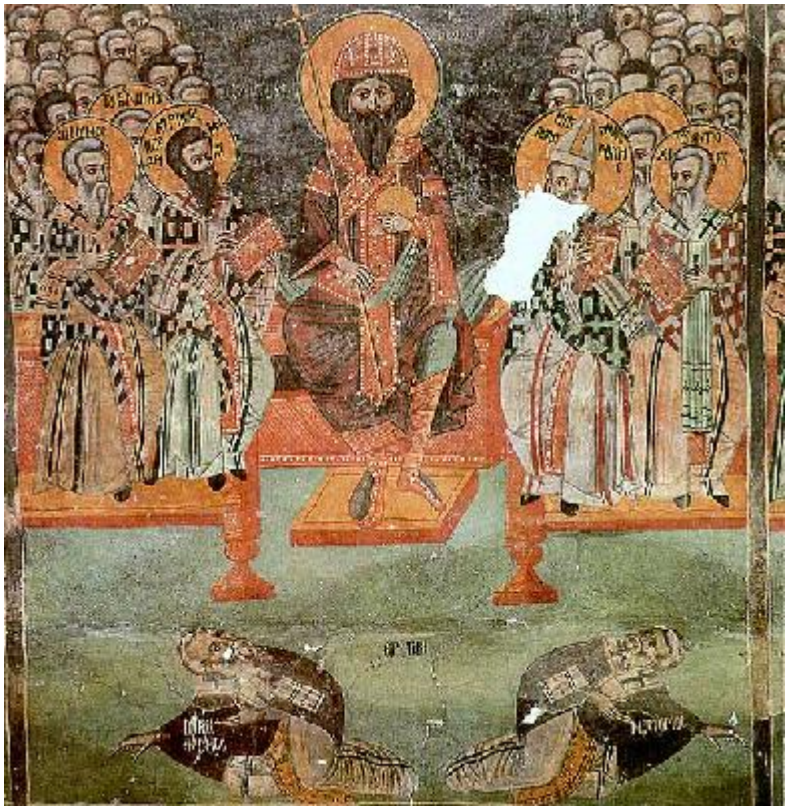

Осъждането на Несторий на Третия Вселенски събор

Кончината на Несторий (сл. 381-451).

„А Несторий бил осъден като еретик и богохулник, и не само от своя сан бил низвергнат, но и от християнството отчужден, и бил предаден на вечно проклятие. Заточен в далечна страна, наричана Оасим, **той зле изпуснал душата си: понеже като пребивавал в еретическо противене без покаяние, още докато бил жив, богохулният му език бил изяден от червеи**...”**. (2)**

* * *

Кончината на византийския император Константин V Копроним (718-775).

„След смъртта на този злочестив цар (Лъв III Исавриец, *б.м.*), настанал на власт неговият син Константин Копроним, още по-зъл гонител на Църквата Божия, който не само отхвърлял светите икони, но и светите Божии угодници забранил да бъдат наричани „свети”, и мощите на светиите считал за нищо.

Константин V Копроним

И накратко да кажем: само външно този цар се показвал да е християнин, а отвътре цял бил **евреин-неверник**. Защото и пречистата Божия Майка, по-висока от всяко създание, която е Защитница и Прибежище на целия свят, той, окаяният, дръзнал да хули, и да отхвърля нейното пресвято име и иконата ѝ; а нейните ходатайства към Бога, чрез които се държи целият свят, заповядал дори да не се споменават **(3)**. А за Нейно осмиване показвал кесия, пълна със златници и питал предстоящите пред него: „Скъпо ли струва тази кесия?” Предстоящите му отговаряли: „Толкова скъпо, колкото е златото в нея”. Тогава Копроним изсипвал златото о т кесията и пак питал: „Сега кесията без злато скъпо ли струва?” А онези му отвръщали: „Нищо не струва празната кесия. Каква полза има от нея, щом няма в себе си пари?” След това Копроним казвал: „Така и Мария, докато имаше

Христа в утробата Си, дотогава бе достойна за почит. А като Го роди, Тя се лиши от тази чест и по нищо не се различава от останалите жени”. О, прескверна уста и пренечестив език! Каква хула бе дръзнал да нанесе на по-почитаната от всички небесни Сили и на по-святата от всички Светии Майка на Създателя! Нима царицата, след като роди царския син, не е достойна за царска чест? Нима царската майка само дотогава ще бъде почитана, докато носи царя в утробата си? **О, горко на този окаян хулител, който по нищо не се отличавал от богомерзките хулници – евреите**! И не само той самият бил такъв хулител, но и всички останали привеждал към също такова нечестиво хулене с прелъстителни ласкателства и устрашаващи заплахи, а тези, които не се съгласявали с него и му се възпротивявали, насилвал с различни мъчения, като дълго ги морял с окови и глад, уязвявал ги с люти рани, по-сичал ги с меч, изгарял с огън, удавял ги в морската дълбина, и с всякакви видове нетърпими мъчения и горчива смърт погубвал верните и истински Христови раби. **Заради което и сам с най-люта смърт изпуснал окаяната си душа, а като издъхвал, горчиво викал, казвайки: „Жив съм предаден на неугасимия огън!” И той, който преди хулел пречистата Божия Майка, тогава заповядвал с песнопения да я почитат, но вече не намерил отрада, отхвърлен напълно от Божието милосърдие”** **(4)**

* * *

Император Теофил

Кончината на византийския император Теофил (813-842), който също бил иконоборец и гонител на иконопочитателите.

„Този Теофил, след като мнозина от светите отци предал на различни насилия и мъчения заради честните икони… след като безчинствал дванадесет години, бил обхванат от коремна болест. А когато щял да се разделя с живота, устата му премного се отворила, тъй че и вътрешностите му се виждали през нея. Царица Теодора, като страдала за това, което се случило, едва могла да заспи, и видяла насън пречистата Богородица, прегърнала Предвечния Младенец, окръжена от пресветли ангели, които биели Теофил и го укорявали. А когато се събудила, Теофил малко дошъл на себе си и извикал: „Горко на мене, окаяния! Заради светите икони ме бият!” Тогава царицата веднага поставила върху него иконата на пресвета Богородица, молейки ѝ се със сълзи. А Теофил, като видял, че един от предстоящите носи енголпие, грабнал го от него и започнал да го целува. И веднага устата, която преди беснувала против иконите, и безобразно зейналото гърло се

устройвали в предишния си вид, и Теофил се избавил от обхваналата го беда и заспал, като изповядал, че е добро да се почитат светите икони… Малко след това той напуснал този живот” **(5)**.

***

Снимката е взета от книгата „Двуостър меч” на Партений Филотеит, Атина, 1934г.

Кончината на атонските монаси, които през XIII век приели римокатолиците „като братя” и сслужили с тях.

Техните черни като въглен неизтлели тела с ужасен демоноподобен вид са нагледно назидание за всички православни, които ще дръзнат да последват примера им на побратимяване и сслужение с еретиците-римокатолици.

***

Тук ще споменем, че промените въведени от описаните по-долу личности **И В МОМЕНТА СА В СИЛА, В РЪКОВОДЕНИТЕ ОТ ТЯХ ЦЪРКВИ. МЪЧИТЕЛНАТА ИМ**

СМЪРТ Е ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ВСИЧКИ, КОИТО СА ЧАСТ ОТ ТЕХНИТЕ ЕРЕТИЧЕСКИ ОБЩНОСТИ.

Константинополският патриарх Мелетий IV (Метаксакис).

През 1909 г. станал масон във Великата източна ложа на Гърция, а през 1910 г. достигнал до 33-та степен. През 1922 г. признал валидността на англиканската йерархия. През юни 1923 г. свикал т. нар. „Всеправославен конгрес", на който, по настояване на Мелетий, се взело решение да бъде въведен в Православната Църква григорианският календар. Така **Мелетий Метаксакис поставил началото на разделението в Православната Църква.** Цялата Православна Църква дотогава празнувала еднакво, а след злощастния „всеправославен" **(6)** конгрес и неговото антиправославно решение, в Православната Църква, която дотогава празнувала еднакво, изкуствено било внесено разделение в празнуването:

Мелетий Метаксакис

някои започнали да празнуват по римокатолическия календар, а верните на Светоотеческото предание продължили

да празнуват по православния календар, по който двадесет века дотогава празнувала Светата Православна Църква. На този „конгрес” Мелетий е искал още да узакони свещениците и дяконите да могат да се женят след ръкоположението си, както и да им се разрешава втори брак след овдовяване **(7)**. Активно поддържал живоцърковниците-обновленци в Русия. През септември с. г. Мелетий бил изгонен от патриаршеската катедра. През 1926 г. станал Александрийски патриарх и въвел там новия календар. **На 28.VII.1935 г. Мелетий Метаксакис изгубил разсъдъка си и след 6 дни страшни мъки умрял като простенал, ридаейки своите последни думи: “Аз разделих Църквата и унищожих Православието”**. Той умрял в Цюрих, Швейцария и бил погребан в Кайро, Египет **(8)**. На архиерейското му погребение масонската му престилка била поставена върху епископските одежди от неговите братя-масони. Масонските му ръкавици и вечнозелена клонка също били поставени в ковчега **(9)**.

* * *

Архиепископ Хризостом (Пападопулос)

Еладският архиепископ Хризостом (Пападопулос) бил този, който въвел григорианския календар в Гръцката Църква през май 1924 г., с което **поставил началото на най-големите смутове, сътресения и разделения от**

последните столетия в тази поместна Църква. Преследвал тези, които не пожелали да приемат папския календар. Бил главен съратник на Мелетий Метаксакис. **Завършил живота си през 1949 г., като умирал в ужасни мъки в гръцка болница. Пред смъртта си лаел като куче. Сестрите, които се грижели за него, потресени от това, което видели, се обърнали към стария календар (10). Тялото му останало черно и неизтляло (11).**

***

Константинополският патриарх Атинагор също бил масон 33-та степен. Той се възкачил на престола през 1948 г., след като под предлог за „психическо разстройство" бил отстранен патриарх Максим. Атинагор казвал: "Грешим, ако смятаме, че Православната вяра е паднала от небето и че останалите религии не са ценни. Триста милиона от човечеството са избрали исляма като път към Бога, а останалите стотици милиони са протестанти, католици и будисти. Целта на всяка религия е да направи човека по-добър".

Вселенският патриарх Атинагор и римският папа Павел 6-ти

Римският папа и Атинагор в обща молитва

През април 1963 г. архиеп. Яков Ню-Йоркски (от Константинополската патриаршия) казал: „Църквата не може да бъде пълна и единствена притежателка на истината” – едно становище, което Константинополският патриарх Атинагор нарекъл „православно”. На 6.I.1964 г. патриарх Атинагор и папа Павел VI се срещнали в Йерусалим и се молели заедно на Светия Гроб.

Когато влезли в църквата, паднала светкавица и това предизвикало прекъсване на електричеството в цялата

църква. На 7.XII.1965 г. патриарх Атинагор и папа Павел VI едновременно „отменили анатемите” от 1054 г. На 25.VII.1967 г. папа Павел VI отишъл в Истанбул, където заедно с патриарх Атинагор участвал в обща молитва. В края на с. г. патриарх Атинагор се срещнал и с Кентърбърийския архиепископ Майкъл в Лондон, където двамата съмолитствали на общо„богослужение”. Малко след това патриарх Атинагор посетил Рим и се молел заедно с папата. През 1970 г. патр. Атинагор заявил пред Роже Шулц, пастор на реформатско-протестантската църква в Щвейцария: “Искам да ви направя признание. Вие сте свещеник – аз бих могъл да приема от ръцете ви Тялото и Кръвта Христови”. На другия ден той добавил: “Аз бих могъл да се изповядвам при вас” **(12)**. **През февруари 1971 г. папата и патриарх Атинагор си разменили послания с взаимно признаване на двете църкви. Атинагор също така публично обявил, че дава св. Причастие на римокатолици и протестанти**. **Той умрял през юли 1972 г. и се наложило да го погребват в затворен оловен ковчег, заради ужасното зловоние, което се разнасяло от тялото му (13)**.

***

Константинополският патриарх Димитрий (Пападопулос) на молитва с еретиците

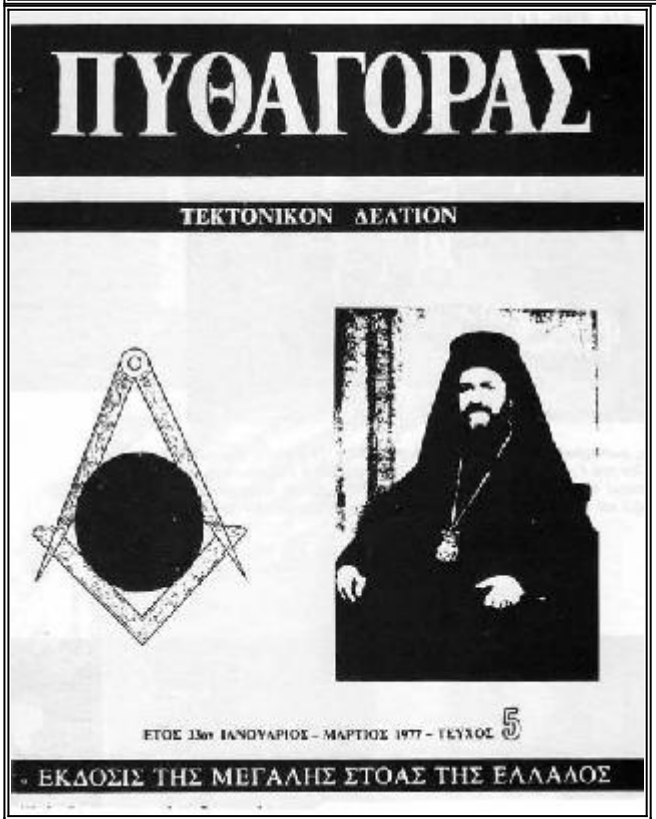

Константинополският патриарх Димитрий (Пападопулос) на корицата на масонско списание и на молитва с еретиците

Константинополският патриарх Димитрий, който подобно на своите предшественици също бил масон, се възкачил на

престола през юли 1972 г. Продължил политиката на своя предшественик и дори обещал да започне икуменически диалог с исляма **(14)**. През ноември 1987 г. патриарх Димитрий и негови клирици участвали на папската литургия в Рим заедно с папа Йоан Павел II. На 2.X.1991 г. патриарх Димитрий умрял в отделението за интензивна терапия в американската
болница в Истанбул, където той се намирал след инфаркт на

миокарда от 30.IX с. г. Д-р Франк Турнаоглу, който отговарял за патриарха, казал, че на патриарха се случил втори инфаркт, той преминал в състояние на шок и умрял поради спиране на сърцето **(15)**. **Подобно на своите предшественици-масони, патриарх Димитрий бил погребан в затворен ковчег, а не както подобава на архиерей – в открит (16). „След смъртта на Димитрий – засвидетелствал Серафим Сърбин, – неговото тяло започна толкова непоносимо да смърди, че го опяваха не седнал, както е прието в съответствие с древната традиция, а легнал, в запоен ковчег**” **(17)**.

***

Митрополит Никодим (Ротов)

Ленинградският митрополит Никодим (Ротов).

В 70-те години на миналия век митрополит Никодим бил един от най-влиятелните йерарси не само в Московската патриаршия, но и извън нейните предели. **Активен иуменист, филокатолик, голям радетел за въвеждането на григорианския календар в Православната Църква, създател и разпространител на т. нар. „октомврийско богословие” (18)**. Според някои – таен кардинал. Във всеки случай богослужението му се отличавало с католически маниери: носене на червена мантия, подобно на кардиналите и др.

Особен интерес представлява отношението му към т. нар. **„интеркомунион” – съвместното причастяване на православните с римокатолици, което каноните на светата Православна Църква абсолютно забраняват**, предвид наличието на догматически отстъпления във вярата у

римокатолиците.

Архиеп. Василий (Кривошеин) свидетелства за него: „Това, което повече от всичко смущаваше мнозина от нас… бе увлечението на митрополит Никодим по католицизма. Увлечение в много отношения ирационално, почти патологическо… Помня как още в 1960 г. в Москва, в разгара на хрушчовското гонение, той развиваше пред мен мисълта, че на нас не ни е нужно да търсим сближение със ССЦ – това е несериозна организация, а ето, католиците – това е друга работа, те могат да ни помогнат, с тях трябва да се обединяваме… Жалко, че католиците така упорстват със своята папска непогрешимост, а то ние напълно бихме могли да се обединим с тях”.

„Увлечението на митрополит Никодим по католицизма рязко се усилило след посещението му в Рим. Той бил очарован от папския ватикански прием.

В Рим митрополит Никодим започнал широко, по-малко или повече безразборно, да причастява католици на православната Литургия. За това свидетелстват много очевидци, но самият митрополит Никодим неведнъж се опитваше да го отрича, и тази лъжа само засилваше съблазънта. Вече постановлението на Свещения Синод от 16 декември 1969 година за допускане католици до причастие там, където няма католически църкви **(19)**, бе предизвикало остра критика против Руската Православна Църква сред гърците на Атон.

На митрополит Никодим се удаде да създаде немалка група свои ученици, последователи и почитатели, които той пострига в монашество, ръкоположи за свещеници и даже доведе до архиерейство, млади „никодимчета” **(21)**, както ги наричат. Част от тях са просто кариеристи, но мнозина несъмнено са негови искрени почитатели” **(22)**.

Свидетелството на архиепископ Василий (Кривошеин) потвърждавал и преподавателят от Ленинградските духовни училища архимандрит Августин (Никитин). В посветена на митрополит Никодим статия, напечатана в католическото списание „Истина и живот” (2004, №2), архимандрит Августин писал: „Католическият свещеник Йосиф Павилонис всяка година по покана на владиката присъстваше на пасхалното богослужение в олтара на Николо-Богоявленския катедрален събор и се повикваше за причастяване със Светите Христови Тайни” (стр. 16-17). В същото католическо списание се привеждали и други свидетелства за противоканоничните манипулации на ленинградския архипастир със Светите Дарове. „Митрополит Никодим е допускал в 70-те години отеца-йезуит М. Аранц по време на неговата преподавателска дейност в Ленинградската духовна академия, да се причастява в неделните дни заедно с православните клирици” **(23)**.

Както съобщава „Радио Ватикан”, свещеникът-йезуит о. Шиман утвърждавал в йезуитското списание „Чивилта католика”, че митрополит Никодим открито е поддържал „обществото на Иисус”, с много от членовете на което имал най-дружески връзки. Митрополит Никодим превел на руски език „духовните упражнения” на Игнатий Лойола. М. Аранц също свидетелствал, че той „се интересувал от духовността на йезуитите” **(24)**.

„Един от „особено приближените” до митрополит Никодим е бил отец Матей Гаврилов – сегашен йеромонах от гръко-католическия монашески орден на василианите. В своите спомени за Владиката о. Матей пише за католическите симпатии на митрополит Никодим. В частност, Никодим много високо оценявал правилата на Игнатий Лойола, основателя на ордена на йезуитите. Митрополитът много знаел за гръко-католическата църква и за Галичината **(25)**. Ценил митрополит Андрей Шептицки и неговия стремеж да насади

католическата вяра в Русия. Една мисъл на Владиката особено привлякла вниманието му: „Ако митрополит Андрей не беше умрял преждевременно, то той щеше да спаси гръко-католиците от Православието” **(26)**.

„Архим. Димитрий (Подлесних) разказвал на своите духовни чеда, че митрополит Никодим го повикал в Ленинград и му предлагал епископство. Но поставил условие, че когато дойде времето, всички епископи, които сам той е поставил на катедрите, ще преминат заедно с него в католицизъм. Той молел о. Димитрий да даде клетва, че той, ако стане епископ, също ще приеме католицизма. Отец Димитрий се отказал от предложението на вл. Никодим **(27)**. Казал му, че не може да приеме учението на митрополит Никодим, че Царството Божие и комунизма са едно и също.

В трудовете на митрополит Никодим може да се намерят неговите „богословски” разсъждения, че **Царството Божие ще бъде построено на земята (28)**. **Комунистите ще благоустройват обществото от социална страна, а християните – от духовно-нравствена**.

Митрополит Никодим (Ротов) – панихида във Ватикана

Това общество и ще бъде, съгласно митрополит

Никодим, раят" (29).

Митрополит Никодим умрял внезапно по време на прием при папа Йоан Павел I, когато изведнъж му прилошало и се свлякъл пред краката на папата, след което повече не се изправил (32). Вестта за скоропостижната му смърт бързо се разнесла из Русия. Справедливо мнозина видели в нея недвусмислен знак на Божественото правосъдие.

Интересен факт, е че сред т.нар. млади „никодимчета" е бил и ДНЕШНИЯ ПАТРИАРХ НА РУСИЯ КИРИЛ ГУНДЯЕВ. ТОЙ УПОРНО ДОРАЗВИВА САТАНИНСКАТА ДЕЙНОСТ НА СВОЯ УЧИТЕЛ КОМУНИСТ, КАТО СТАВА ЕДНА ОТ ВОДЕЩИТЕ ЛИЧНОСТИ НА СВЕТОВНАТА ИКУМЕНИЧЕСКА СВРЪХ ЕРЕС. Днес патриарха-бизнесмен открито празнува, служи, подписва общи декларации с юдеи, арменци, мюсюлмани, католици, комунисти, монофизити и други безбожници, еретици и богоборци.

Ето какво е записано в биографична справка:

„На 3 април 1969 г. Ленинградският и Новгородски митрополит Никодим го подстригва в монашество с името Кирил. От 1970 до 1971 г. е преподавател по догматическо богословие, помощник-инспектор в Ленинградската духовна академия и семинария, а едновременно и ЛИЧЕН СЕКРЕТАР НА Ленинградския митрополит Никодим. От 1971 до 1974 г. е

ПРЕДСТАВИТЕЛ НА МОСКОВСКАТА ПАТРИАРШИЯ КЪМ СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ в Женева. През 1989 г. става ръководител на Отдела за външни църковни връзки – църковен „министър на външните работи“ и скоро успява да изведе отношенията с Католическата църква от безизходицата…?!

През 1991 г. е повишен в ранг митрополит. Постоянен е член на Светия Синод. На 6 декември 2008 г., един ден след кончината на патриарх Алексий II, е избран за местоблюстител на Московския патриаршески престол (*ЯСНО ЗА КАКВИ МЕЖДУНАРОДНИ И МЕЖДУРЕЛИГИОЗНИ ЗАСЛУГИ!!! – б.р.*)“

Както своя учител и ментор, **КАКТО ПОВЕЧЕТО НАШИ РОДНИ „МИТРОПОЛИТИ“ И „ПАТРИАРХ“, Гундяев е също е бил офицер от комунистическите иудейски служби**: „Според доклад на Комисията на Президиума на Върховния съвет на Русия (публикуван 1992 г.) е имало „противоконституционно използване от страна на Централния комитет на КПСС и органи на КГБ на редица църковни органи за собствените си цели и по-конкретно чрез вербуване и изпращане на агенти на КГБ в църквата“. Въз основа на съпоставка и съвпадения на пътуванията извън Русия на агент „Михайлов“, медии и религиозни деятели казват, че става дума именно за Патриарх Кирил…

Ето цитати от отчетите на 4 отдел на 5-то управление на КГБ:

„1972 год, февраль

В Новую Зеландию и Австралию выехали агенты “Святослав” и “Михайлов” на заседания Центрального Комитета Всемирного Совета Церквей.“

„1973 год, январь

В Таиланд и Индию для участия в работе ВСЦ выводились агенты органов КГБ “Магистр” и “Михайлов”.“

„1983 год, февраль

В Швейцарию для участия в мероприятиях по подготовке ассамблеи ВСЦ направлены агенты “Михайлов” и “Константин”.“

По линия на сътрудничеството със спецслужбите Гундяев прави своята главозамайваща кариера. **НА 25 ГОДИНИ ТОЙ, КАКТО КАЗАХМЕ, ВЕЧЕ Е ПРЕДСТАВИТЕЛ НА МОСКОВСКАТА ПАТРИАРШИЯ КЪМ СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ в Женева И ИЗВЪРШВА РЕГУЛЯРНИ РАБОТНИ СРЕЩИ В ЧУЖБИНА. НО В ТОВА ВРЕМЕ СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ, КОИТО НЕ СА СЪТРУДНИЧИЛИ С КГБ НЕ СА ГИ ПУСКАЛИ ЗАД ГРАНИЦА**.

Същото е положението и на нашите архиереи по това време. Например ПАТРИАРХ НЕОФИТ I - Симеон Димитров, агент с псевдоним Симеонов е вербуван на 20.10.1983г. Сътрудничил на ДС, управление VI-III-I. Снет от действащ оперативен отчет през 1990 г. Сред неговите колеги АГЕНТИ са 11 от 15 - те митрополита, членове на синода на БПЦ. И ТЕ, КАКТО ГУНДЯЕВ ИМАТ АКТИВНИ ВИЗИТИ В ЕРЕТИЧЕСКИЯ ЗАПАД, а **при голямата част от тях богоборческата им дейност е укрепена след специализации в западни еретически богословски институти и то през времената на комунизма**. Например Великотърновски митрополит Григорий - Йорго Стефанов, агент с псевдоним Ваньо. От есента на 1982 г. архимандрит Григорий е на богословска (?!) специализация в университета в гр. Нюшател и Женева, а по-късно и в Икуменическия институт при ССЦ в Босей,

Швейцария. Специализира в градовете Лондон, Бирмингам, Кентърбъри и Оксфорд, Англия. След това архимандрит Григорий е и сътрудник в отдела за Междуцърковни отношения (?!) при Св. Синод. Плевенски митрополит Игнатий - Иван Димов, агент и секретен сътрудник с псевдоними Пенев и Германски. От лятото на 1980 г. до пролетта на 1981 г. архимандрит Игнатий е на езикова и богословска (?!) специализация в Източния църковен институт в гр. Регенсбург, Германия. Сливенски митрополит Йоаникий - Йоаникий Неделчев, агент с псевдоним Кирилиевич. През периода 1970-71 г. е специализант в Старокатолическия богословски институт в Берн, Швейцария. Митрополит на САЩ, Канада и Австралия Йосиф - Йосиф Босаков, агент и секретен сътрудник с псевдоними Николов и Зографов. Вербуван на 19.12.1980г. Сътрудничил на ДС, управление VI-III-I, ПГУ-IV. Снет от действащ оперативен отчет през 1988 г. През юни 2008 г. митрополит Йосиф публикува свое обръщение към българския народ, в което поиска прошка за всички, на които е навредил при контактите си с органите на Държавна сигурност преди 1989 г. С това той Е ПЪРВИЯТ И ЕДИНСТВЕН български духовник, който СЕ РАЗКАЙВА И публично признава за връзките си с тайните служби на комунистическия режим и обявява, че е готов да си подаде оставката и да се оттегли в манастир.

Ще повторим отново нещо много важно - **видно е, че богоборческата им дейност е укрепена след специализации в западни еретически богословски институти и то през времената на комунизма**.

ТУК СЕ НАЛАГА ЕДИН ДОСТА ПРИТЕСНИТЕЛЕН ИЗВОД: ВЪПРЕКИ ПРИВИДНОТО ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ИЗТОК И ЕРЕТИЧЕСКИЯ, ЮДОМАСОНСКИ, КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ ЗАПАД, КАКТО ТОГАВА, ТАКА И

СЕГА ТЕЧЕ УСИЛЕН ПРОЦЕС НА АКТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО В БОРБАТА С БОГ И ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСТВО.

Един от стълбовете на старостилния икуменизъм – "противостоящия" лъжемитрополит Киприан (Куцумбас):

Умрелия в общение с РПЗЦ „митрополит“ Киприан (Куцумбас), с ужасено и вкаменено ***ПРИ ВИДА НА ЧАКАЩИТЕ ГО ДЕМОНИ*** *лице, на което дори не успели да затворят устата. Свидетели на погребението казват, че физиономията на ересиарха, веднага след изпускане на духа, се е втвърдила като кокал, ЯВНО* ***ЗА ДА ЗАПЕЧАТА УЖАСА ПРЕД ДВЕРИТЕ НА АДА И ДА ПРЕДУПРЕДИ ВСИЧКИ УЧАСТВАЩИ, ПАЛЕЩИ СВЕЩИ, МОЛЕЩИ СЕ, ПРИЕМАЩИ "БЛАГОСЛОВЕНИЕ", КРЪЩЕНИЕ, ДРУГИ ТАЙНСТВА И ТРЕБИ В САТАНИНСКИТЕ ЦЪРКВИ НА ИКУМЕНИЗМА***

В своите „Еклезиологични тезиси“ Киприан (Куцумбас) ИЗДИГА **НЕБИВАЛА И НЕЧУВАНА ФОРМУЛИРОВКА ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА СЪВРЕМЕННИТЕ ЕРЕТИЦИ: „ЛИЦА, ЗАБЛУДИЛИ СЕ В ПРАВИЛНОТО РАЗБИРАНЕ НА ВЯРАТА, И**

С ТОВА СЪГРЕШИЛИ, НО ВСЕ ОЩЕ НЕОСЪДЕНИ НА ЦЪРКОВЕН СЪД, КОИТО СЕ ЯВЯВАТ ЗАБОЛЕЛИ ЧЛЕНОВЕ НА ЦЪРКВАТА“. (*Цит. по: Киприан (Куцумбас), митр. Экклезиологические тезисы, или Изложение учения о Церкви для православных, противостоящих ереси экуменизма. Фили. Аттика. Греция.1993, главы 3,4.*)

САМА ПО СЕБЕ СИ ИДЕЯТА ЗА ЧЛЕНСТВО В ЦЪРКВАТА БЕЗ ПРАВОСЛАВНО ИЗПОВЯДВАНЕ НА ВЯРАТА Е АБСУРДА, ОСОБЕНО КАТО СЕ ИМА ПРЕДВИД, ЧЕ ИКУМЕНИЗМА Е СВРЪХ ЕРЕС, В КОЯТО ЛЪЖЕПРАВОСЛАВНИТЕ ИМАТ ОБЩА ЕКЛЕЗИОЛОГИЯ (ТЕОРИЯ НА КЛОНКИТЕ) И ОБЩО СЛУЖЕНИЕ (ЛИМСКА ЛИТУРГИЯ) С ПОЧТИ ВСИЧКИ ОТДАВАНА ОСЪДЕНИ ОТ ПРАВОСЛАВНИТЕ СЪБОРИ ЕРЕСИ!

СПОРЕД УЧЕНИЕТО НА ОТЦИТЕ „КОЙТО НЕ ИЗПОВЯДВА ВЯРАТА НА ЦЪРКВАТА СЕ НАМИРА ИЗВЪН ЦЪРКВАТА (Св. преп. Иоан Касиан Римлянин) (*Цит. по: Серафим (Алексиев), архим.; Сергий (Язаджиев), архим. Почему православному христианину нельзя быть экуменистом? СПб. 1994, с. 19.*); „НЕ ИЗЦЯЛО ПРЕДАНИТЕ НА ИСТИНАТА НЕ СА ЧЛЕНОВЕ НА ЦЪРКВАТА ХРИСТОВА“ (Патриарх Иеремия II) (*Иеремия II, Патр. Константинопольский. Ответы лютеранам. М. 1866. с. 12.*).

СВЕТОТО ПИСАНИЕ НИ ДАВА ЯСНО ПОНЯТИЕ ЗА „САМООСЪЖДАНЕТО“ НА УПОРИТИТЕ ЕРЕТИЦИ (Тит. 3,10-11; Ин. 3,18; 2 Пет. 2,1). НЕ САМО ЕРЕТИЦИТЕ, НО И „НЕРАЗКАЯЛИТЕ СЕ ГРЕШНИЦИ, КАТО МЪРТВИ ЧЛЕНОВЕ, СЕ ОТСИЧАТ ОТ ТЯЛОТО НА ЦЪРКВАТА“ ГЛАСИ ПРОСТРАННИЯ ХРИСТИЯНСКИ КАТЕХИЗИС НА СВЕТИ ФИЛАРЕТ МОСКОВСКИ (*Пространный Христианский Катихизис. М. 1895, с. 72.*)

ЗАБЕЛЕЖЕТЕ, ЧЕ КИПРИАН, РПЗЦ И МНОГО ОТ ОСТАНАЛИТЕ СТАРОСТИЛНИ ИКУМЕНИСТИ ГОВОРЯТ, ЧЕ НОВАТА ЕРЕС ТРЯБВА ДА СЕ ОСЪДИ ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ОТ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР.

АБСУРДА, ИЗЧИСЛЕНАТА НЕВЪЗМОЖНОСТ И БЕЗСМИСЛИЕ НА ТАЗИ МИСЪЛ СТАВА ЯСЕН СЛЕД КАТО ВИДИМ, ЧЕ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР НЕ Е ИМАЛО ПОВЕЧЕ ОТ ХИЛЯДА ГОДИНИ, А В ТОВА ВРЕМЕ СА НАИЗЛЕЗЛИ МНОЖЕСТВО ДРУГИ ЕРЕСИ, КОИТО САМОВОЛНО СЕ ОТДЕЛЯТ ОТ ТЯЛОТО ХРИСТОВО И СА БИЛИ ОСЪЖДАНИ НА ПОМЕСТНИ СЪБОРИ.

ПО ИЗВРАТЕНАТА ЕРЕТИЧЕСКА ЛОГИКА НА КИПРИАН, РПЗЦ И ДРУГИТЕ С ТЯХ, НАПРИМЕР КАТОЛИЦИТЕ, СТАРООБРЯДЦИТЕ ИЛИ МНОЖЕСТВОТО ПРОТЕСТАНТСКИ ЗАБЛУДИ СЪЩО СЕ ЯВЯВАТ „БОЛНИ ЧЛЕНОВЕ“ НА ЦЪРКВАТА, КОИТО ОЩЕ ЧАКАТ СВОЕТО ОСЪЖДАНЕ НА НЯКАКЪВ ИМАГИНЕРЕН, БЪДЕЩ, НИКОГА НЕОСЪЩЕСТВИМ „ВСЕЛЕНСКИ“ СЪБОР!

ЦЪРКВАТА НИКОГА НЕ СЕ Е ПРИДЪРЖАЛА КЪМ ПОДОБНИ ИЗМИСЛИЦИ, КОИТО ВНУШАВА „МИТР.“ КИПРИАН И КОИТО СА ПРИЕТИ ОТ РПЗЦ И ВСИЧКИ ДУХОВНО ОБЩУВАЛИ И ОБЩУВАЩИ С ТЯХ!

ПОДОБНИ ИЗВРАТЕНИ КРИПТОИКУМЕНИЧЕСКИ ТЕЗИСИ РАЗВИВА И МАТЕЙ КАРПАТАКИС, ОСНОВАТЕЛЯ НА МАТЕЕВИЯ СИНОД В ГЪРЦИЯ, КОЙТО ГОВОРИ ЗА ИЗБЯГВАНЕ НА ПРОКЛЯТИЕТО И ВЕЧНИЯ ОГЪН НА НЯКОИ „ПРАВЕДНИ“ ИКУМЕНИСТИ, КОИТО „НЕ БИЛИ ЧУВАЛИ ЗА НОВОКАЛЕНДАРИЕТО“ (*Житие на Матей Карпатакис*), МОЖЕ БИ ЗАЩОТО И ТЕ СА ПРОСТО „БОЛНИ“ ЧЛЕНОВЕ НА ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА, КОИТО ЩАСТЛИВО СА УМРЕЛИ ТЕЛЕСНО ПРЕДИ БЪДЕЩИЯ „БЛЕНУВАН“, НО НЕОСЪЩЕСТВИМ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР.

„Митр.“ Киприан (Куцумбас), А СЪОТВЕТНО И СЪГЛАСНАТА С НЕГО РПЗЦ, изказват и БОГОХУЛНОТО МНЕНИЕ, ЧЕ „ЦЪРКВАТА ХРИСТОВА ДНЕС Е РАЗДЕЛЕНА“. „ТОЗИ, КОЙТО ПРОПОВЯДВА ЕРЕС И ТОЗИ, КОЙТО ВНАСЯ НОВОВЪВЕДЕНИЕ РАЗДЕЛЯ ЦЪРКВАТА И НАРУШАВА НЕЙНАТА ЦЯЛОСТНОСТ И ЕДИНСТВО“... (*Экклезиологические тезисы..., главы 3,5.*)

„РАЗДЕЛЕНАТА“ НА РАЗЛИЧНИ КЛОНКИ ЦЪРКВА Е ФАКТИЧЕСКИ ОСНОВНАТА „БОГОСЛОВСКА“ ТЕОРИЯ НА ИКУМЕНИЧЕСКИТЕ ЦЪРКВИ.

Икуменическия „старец“ Паисий Светогорец:

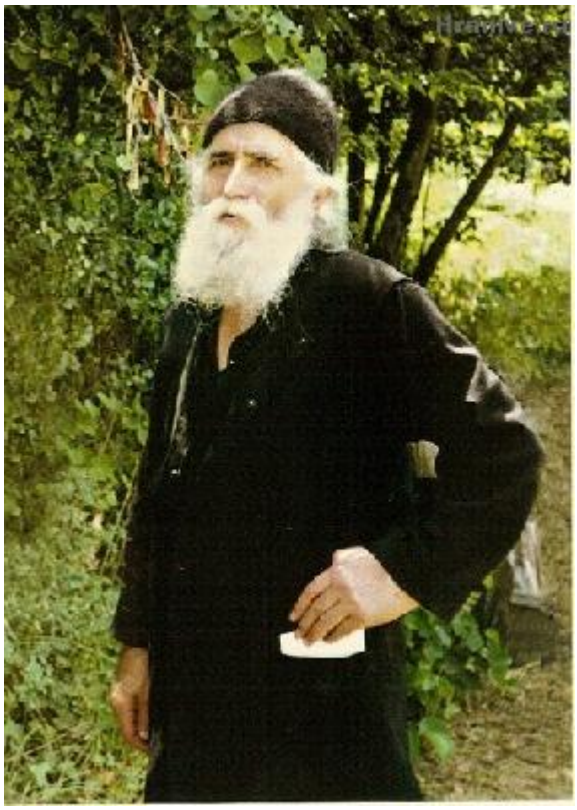

„На аргумента, че новият календар е направен от папа, отговаряше: „Новият календар е направен от папа, а старият – от езичник” (*Нищо че юлианския календар е приет от светите отци и по него се е движил столетия църковния живот, нищо че по него са ставали реално евангелските събития, нищо че папата го е промени целенасочено, за да се раздели от празнуване в едно време с православните, нищо че тогава православната Църква АНАТЕМОСА папските промени – това няма значение за еретиците! "Стареца" влиза в пряко противоречие с думите на равноапостолния свети цар Константин, казани във връзка с приемане на ЕДИНЕН КАЛЕНДАР ПО ВРЕМЕ НА ПЪРВИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР (когато е решен разделящия верните въпрос за празнуване на Възкресение Христово):* „***Нека благоразумието на ваша светост да размисли, колко непохвално и непристойно е, щото в едни и същи дни, едни да постят, а другите да правят пиршества****...“ (Светият равноапостолен цар Константин, „История Церкви, Книга I, главы 7, 10 и 11” Блаж. Феодорит Кирский.) - б.р.*)

Ето как новостилния еретик е подвеждал хората към

празнуване с католиците:

„– Колко църкви имате там, където живееш?

– Четири – отговорих и втора вълна от учудване ме връхлетя.

– По стария или по новия? – дойде третият гръм от ясно небе…

– Две по стария и две по новия – отговорих му.

– Ти в коя ходиш?

– Аз – в тази по стария, а жена ми – по новия.

– Виж. Ходи и ти там, където ходи жена ти – каза ми с категоричност и се готвеше да ми даде обяснения. Но за мен въпросът бе приключен. Нямах нужда от обяснения и доказателства… след това продължи с някои разяснения. Може би за да ги кажа на други. Може би и за да ги употребя за себе си във време на изкушение,..:

– И ние, разбира се, тук, на Света Гора, сме по стария календар. Но това е друго. Ние сме в единение с Църквата, с всички Патриаршии – и с тези, които са по новия, и с тези, които са по стария календар. Признаваме техните тайнства и те – нашите. Техните свещеници извършват съслужения с нашите…“

ТРЯБВА ДА СЕ УТОЧНИ, ЧЕ „ПАТРИАРШИИТЕ“, ЗА КОИТО ГОВОРИ „СТАРЕЦА“, СА БИЛИ ТОГАВА И СЕГА СА В ЛИТУРГИЙНО ОБЩЕНИЕ С КАТОЛИЦИ И ПРОТЕСТАНТИ, ОСЪЩЕСТВЯВАНО НА АСАМБЛЕИТЕ НА ПАПАТА В АСИЗИ И НА СРЕЩИТЕ НА ССЦ. МНОГО ПРЕДИ ТОЗИ РАЗГОВОР „ВСЕЛЕНСКАТА ПАТРИАРШИЯ“ Е СВАЛИЛА АНАТЕМАТА НАД НЕРАЗКАЯНИТЕ ПАПИСТИ (На 7 декември 1965 г., Патриарх Атинагор I заедно с Павел VI обявява

взаимно сваляне на анатемите от 1054 г.) И ТОЗИ АКТ НЕ Е ОТМЕНЕН И В МОМЕНТА! ТОЕСТ ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ „ЦЪРКВИ“, КОИТО СА В ОБЩЕНИЕ И ПРИЗНАВАТ „ЗАКОННОСТТА“ НА КОНСТАНТИНОПОЛСКАТА „ПАТРИАРШИЯ“ СА ФАКТИЧЕСКИ УНИАТСКИ ЕРЕТИЧЕСКИ ЦЪРКВИ*!***

Ето и как Господ наказва с дълги страдания и болезнена смърт поредния псевдосветия еретик новостилец:

„Болката и боледуването бяха станали за него почти естествено състояние... От началото на монашеския си живот дълги години страдаше от бронхектазии, от сгрешена диагноза и лечение, от храчене на кръв и на края - трудна операция... Когато оперираха белите му дробове, настина и му дадоха силни антибиотици,.. Получи язвен колит. Струваше му се “сякаш червата му се бяха обелили”. Оттогава здравето му стана много крехко. При най-малката настинка имаше дразнения, къркорене на червата и изкарваше пяна и кръв. Същото се получаваше и при употреба на някои храни. Беше много податлив на изстиване... С първите студове през септември започваше да пали зиданата печка,.. бе пострадал и на Синай, когато се бе опитал да вдигне един тежък гранитен камък. Болеше го много силно. Понякога се подпираше на два бастуна и му беше много трудно да посреща хората... През последните години имаше чести кръвоизливи в червата, които постепенно се увеличаваха още повече.

Кончината на Арий

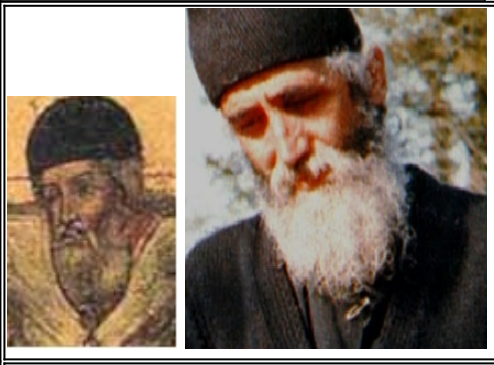

Интересна е дори физическата прилика между двамата еретици

Стигна до там да ходи до тоалетната по деветнадесет пъти за една нощ, без да има нужда - изхвърляше само кръв. **Лекарите не знаеха на какво точно се дължат кръвоизливите**... (***подобно на мъките на Арий, но без достигане на фаталния край, все още. Многократни предупреждения за вразумление, които така и не са обърнали упорития, изпаднал в прелест еретически лъжесветия – б.р.***).

Изтощаваше се от кръвоизливите и голямата умора. Казваше: “Понякога ми иде да угасна”… Виждаше как силите го напускат. Болестта му се влошаваше, силното кръвотечение не преставаше… започна да усеща симптоми на припадане. Понякога дори припадаше в двора на килията си, а когато се съвземаше, благодареше на Бога, че никой не го е видял. Веднъж това се бе случило и при сняг. След това казваше: “Щяхте да ме намерите “като мех в снега”. През втората неделя на Великия пост през 1993 г., по време на светата Литургия в неговата църквица изтощението му стигна своя връх. Започна да диша тежко, очите му се отвориха широко, и за известно време дишането му напомняше предсмъртно хъркане..т голямата загуба на кръв лицето му бе станало съвсем бледо…

междувременно получил преплитане на червата. Червата се запушили,..

В болница “Теагенио” лекарите установили наличието на рак в напреднал стадий… Следвайки инструкциите на лекаря, ходел на лъчетерапия, докато раковото образувание не бъде готово за операция… Той самият имал по-голям проблем, защото червото му трябвало да се изпразва по тридесет пъти на ден при страшни болки… На 4 февруари 1994 година (н. к.) била извършена операцията. Било отстранено раковото образувание в дебелото черво, но болестта се развивала страшно бързо. Получили се разсейки по черния и белия дробове. Било поставено временно изкуствено задно черво,..

По-късно отново била извършена операция и била възобновена функцията на червото. Също така приел и се подложил на химиотерапия. Чувствал силни болки при компютърната томография. Бил на инвалидна количка, с болки и треперел от студ… Когато дошло време да направи изследването, машината се повредила и в крайна сметка

дошла кола и го откарали на друг томограф. Потвърдило се бързото разпространение на рака в черния и белия дроб… Едновременно с това имаше и задух. Имаше кислородна бутилка, която ползваше, когато много се затрудняваше. Болките ставаха все по-силни… Една сряда се приготви, като смяташе идващия понеделник да влезе в Света Гора. Но внезапно състоянието му се влоши…

Зад тези трудности и пречки се криеше волята Божия. Иначе казано - да бъде погребан навън, в света… Болките му постоянно се увеличаваха…

Старецът преживя последната нощ като мъченик… Изгуби съзнание за около два часа, а когато се съвзе, с тих глас рече: “Мъченичество, истинско мъченичество”, след което… почина.“

Източници:

„Животът на Стареца Паисий Светогорец” от „иеромонах“ Исаак. Света Гора, Атон, 2006 г., стр. 515−518.

„Старецът Паисий от Света Гора“ от „иеромонах“ Христодулос

[1] Из житието на св. Александър, патриарх Цариградски.

[2] Из житието на св. Кирил, архиеп. Александрийски.

[3] Нека днешните иконоборци и хулители на светиите и на Божията Майка – протестантите (наричани от православните икуменисти „инославни братя в Христа”), основателите на икуменизма, да не си въобразяват, че са „открили топлата вода” в XVI в., когато са възникнали. Както виждаме, техните ереси са далеч по-древни – още от VII и VIII в.

[4] Оттук е ясно, че той завършил живота си с такава ужасна

смърт не само заради мъчителството и гоненията си срещу иконопочитателите, но и заради своето еретичество и хули към Пресвета Богородица, светиите и светите икони. (Из житието на преп. Никита Изповедник.)

[5] Из Пролога в Неделя първа на великия пост.

[6] В действителност само по име бил „всеправославен”. Това е било малочислено събрание от няколко архиереи, свещеници и миряни.

[11] Воробьевский. Ю. Неожиданный Афон.

[12] Le Monde, 21.V.1970

[17] Воробьевский, Юрий. Неожиданный Афон.

[18] „Октомврийското богословие” възхваляло Октомврийската болшевишка революция от 1917 г. в Русия и я представяло като едно от най-великите християнски събития в историята, едва ли не някакво ново Божественото Откровение, подобно на Боговъплъщението. Така например в „Журнал Московской патриархии” излязла статия от името на митр. Никодим, в която се казвало, че „въплъщението на Сина Божий било наистина огромно по значение събитие, но едва от момента на Октомврийската революция то започнало да се осъществява в живота, имало последствия, станало дей-ствителност”.

[19] Трябва да знаем, че светите Отци на Църквата никога не са допускали такова нещо, нито пък са намирали някакви причина за „икономия” или „пастирска загриженост” за еретиците, за да се причастяват православни от една Чаша с некаещи се еретици. В случая с въпросното Постановление на

Синода на РПЦ т. нар. „икономия” е в пълно противоречие с учението и традицията на Православната Църква.

[20] Архиеп. Василий (Кривошеин) също е бил икуменист.

[21] От числото на духовните възпитаници на митр. Никодим е и сегашният Руски патриарх Кирил (Гундяев).

[23] „Истина и живот”, 1995, №2, с. 27.

[25] Галичина – историческа област в Западна Украйна.

[26] Дидула, Петро. „Никодим”. В. „Вірую”, 1998, №21.

[27] Колко ли са били обаче онези, които не са се отказали?

[28] Идея, до голяма степен присъща и на икуменизма. Много от „църк¬ви-те”, т.е. ересите в ССЦ учат, че не съществува задгробен живот, и съответно очакват Царството Божие на земята.

[31] † 1996 г.

[32] Подробно е описано в ЖМП, №4, 1979 г.

[33] Киево-Печерски патерик. Издава Белочерковски манастир „Св. св. Петър и Павел”, 2013, с. 244-245.

Письмо Минфина РФ от 01.10.1996 № 11-01-08 „О вопросах международной гуманитарной и технической помощи“

Корпорация „Церковь“ // Деловая пресса № 26(57) от 06.07.2000

Александър Авдюгин, „Погледът на Патриарха“

„Шестнадесетият патриарх на цяла Русия“

„Патриарх Кирил стана почетен доктор на УниБИТ“, в. „Стандарт“, 29.04.2012

comdos.bg (ел. медия на комисията по разкриване на досиетата)

bg-patriarshia.bg (ел. медия на Българската "патриаршия")

днес.бг

ru.espreso.tv

(Православни будители предупреждават, че някои от източниците, в други техни материали, съдържат също подвеждаща и икуменическа агитация)

† ВИЖТЕ ОЩЕ

Против ереста на новостилието

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО

---

buditeli.info © 2017